

Zaaknummer : CBHO 2017/145
Rechter(s) : mr. Daalder
Datum uitspraak : 26 februari 2018
Partijen : appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden : beëindiging inschrijving
collegegeldtarief
hardheidsclausule
instellingscollegegeld
restitutie
uitschrijving
verzoek
Artikelen : WHW: artikel 7.42, eerste lid
Uitspraak : ongegrond
Hoofdoverwegingen : 2.3 Niet in geschil is dat appellant niet eerder dan op 9 februari 2017 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan. Gelet op de datum van dit verzoek is de inschrijving daarom terecht met ingang van de maand maart beëindigd. Dat appellant vanaf december 2016 feitelijk geen onderwijs meer zou hebben gevolgd, doet aan de verschuldigdheid van het collegegeld niet af. De stelling van appellant dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot uitschrijving moest doen leidt niet tot een ander oordeel. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de universiteit de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de universiteit. Gelet hierop behoorde appellant ervan op de hoogte te zijn dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest indienen en dat hij niet, door het enkele afstuderen, automatisch zou worden uitgeschreven.
2.4. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover nog collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding behoorde te zien met toepassing van de hardheidsclausule van appellant niet meer te vorderen dan het wettelijke collegegeldtarief.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 maart 2017 heeft het hoofd van de centrale studentenadministratie van de TU Delft aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om uitschrijving per 1 januari 2017 en restitutie van het door hem over de periode 1 januari 2017 tot 1 maart 2017 betaalde collegegeld is afgewezen.

Bij beslissing van 17 juli 2017 heeft verweerder het tegen de beslissing van 20 maart 2017 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 17 juli 2017 heeft appellant op 24 augustus 2017 bij het College beroep ingesteld.

Op 25 september 2017 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld op 23 november 2017. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. K.W.C. Waters-Vulperhorst en S. Beugger, beiden werkzaam bij universiteit. Voorts is als tolk J.J. van Ravesteijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven de inschrijving met ingang van de volgende maand.

2.2. Appellant betoogt dat hij zijn inschrijving, gelet op de datum waarop hij was afgestudeerd, met ingang van de maand januari 2017 kon laten beëindigen en dat hij daarom recht heeft op restitutie van het over de maanden januari en februari 2017 betaalde collegegeld. Hij heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest doen. De regels hieromtrent zijn niet voldoende aan hem kenbaar gemaakt. Nu hij in de maanden januari en februari 2017 op geen enkele wijze nog gebruik heeft gemaakt van de voorzieningen van de universiteit is restitutie van het collegegeld redelijk. Appellant heeft verder aangevoerd dat hij door de weigering van de restitutie onevenredig wordt getroffen, omdat hij het (hogere) instellingscollegegeld heeft moeten betalen en zijn draagkracht beperkt is. Appellant meent dat verweerder in zijn financiële positie aanleiding had behoren te zien met toepassing van de hardheidsclausule niet het instellingscollegegeld aan hem in rekening te brengen maar het (lagere) wettelijke collegegeldtarief.

2.3. Niet in geschil is dat appellant niet eerder dan op 9 februari 2017 een verzoek om beëindiging van de inschrijving heeft gedaan. Gelet op de datum van dit verzoek is de inschrijving daarom terecht met ingang van de maand maart beëindigd. Dat appellant vanaf december 2016 feitelijk geen onderwijs meer zou hebben gevolgd, doet aan de verschuldigdheid van het collegegeld niet af. De stelling van appellant dat hij niet wist dat hij zelf een verzoek tot uitschrijving moest doen leidt niet tot een ander oordeel. Het is het College voldoende aannemelijk geworden dat de universiteit de informatie over de uitschrijfprocedure langs verschillende wegen aan studenten kenbaar heeft gemaakt. Verder is deze informatie ook te raadplegen voor studenten en derden op de website van de universiteit. Gelet hierop behoorde appellant ervan op de hoogte te zijn dat hij zelf een verzoek tot beëindiging van de inschrijving moest indienen en dat hij niet, door het enkele afstuderen, automatisch zou worden uitgeschreven.

2.4. De door appellant naar voren gebrachte omstandigheden zijn, in verhouding tot de relatief korte periode waarover nog collegegeld verschuldigd was, niet zodanig bijzonder dat verweerder daarin aanleiding behoorde te zien met toepassing van de hardheidsclausule van appellant niet meer te vorderen dan het wettelijke collegegeldtarief.

2.5. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat verweerder zijn beslissing van 20 maart 2017 terecht heeft genomen.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.